

[Gudme.]

konservative folkeparti, vi foretog nogle stramninger og nogle præciseringer, aflevere en enkelt ting, som vi vel også kunne undvære, nemlig en checkafgift, og fik indføjet nogle ting til drøftelse, som det konservative folkeparti fandt ønskelige. Og den indkomstpølitik, som er det væsentligste i hele planen, fremlægger vi altså i dag her til afstemning uden ændringer og kan få det konservative folkepartis støtte til den, og dermed er flertallet skabt.

Jeg synes, der er grund til at anerkende, at det konservative folkeparti giver denne støtte og positivt har vist, at det til syvende og sidst er sådan, at selv om man kan debattere midlerne, så er målet alligevel i den grad afgørende, at man kan give de 4 andre partier sin støtte til at føre det igennem.

For et lille års tid siden besluttede vi her i folketinget med et større mandattal end det, vi kan samle i dag, at gennemføre septemberforliget. Vi havde en kortsigtet del af dette septemberforlig, som venstre var med til med sine stemmer at udmønte nøjagtigt, og vi så den udvikle sig her i vinteren 1975-76, nogle punkter til skuffelse og andre punkter til resultater.

Da vi så her skulle samles i sommeren 1976 for at komme med den anden del af septemberforliget, måtte vi altså konstatere, at det var andre end de oprindelige partnere, der skulle gennemføre dette forlig. Hvor vi oprindeligt kunne samle 5 partier og 122 mandater, er der stadig 5 partier, men kun 90 mandater. Der er en partner, der er blevet skiftet ud, venstre ville ikke, og de konservative meldte sig så for at støtte det, som vi havde som et fælles mål, nemlig at føre en indkomstpølitik.

Jeg håber ikke, at det, der er sket i de sidste døgn, har medvirket til at grave for dybe grøfter imellem de 4 partier, der stadig er inden for septemberforligets kredse, og det venstre, som nu ikke mener at kunne gennemføre den politik, som man selv var med til at udstikke målene for for et lille års tid siden. For jeg tror ikke, vi har brug for grøfter.

Hr. Poul Hartling sagde før, lidt for sikkert måske, at vi nok meget snart fik lejlighed til at konstatere, at dette førte til ingenting, og så skulle vi mødes igen. Det håber jeg ikke hr. Poul Hartling med sikkerhed

har ret i, men vi lever i svære og farlige tider, og det er ikke blot, fordi hr. Poul Hartling udtaler tvivl om den indkomstpølitiske løsning, men det er også, fordi der sker noget ude omkring i den verden, som vi er afhængige af, men som vi ikke har nogen indflydelse på. Det kan betyde, at vi igen skal mødes her en dag, ikke fordi dette ikke er tilstrækkeligt, men fordi andre ting kan skabe nye problemer for os, og så håber jeg ikke, at den debat, der er blevet ført, de knubbede ord, der er blevet sagt her på det sidste, har gravet grøfterne dybere, end at det er sådan, at vi igen kan finde hinanden, hvis afgørende beslutninger skal træffes.

Den afstemning, der finder sted nu om lidt, vil give en skillelinje imellem de 91 mandater, der vil støtte den indkomstpølitik, og dem, der ikke vil det, men det er ikke en varig skillelinje i dette folketing, når der skal træffes afgørende økonomiske beslutninger. Jeg tror, der går en anden skillelinje i tinget. Jeg tror, der går en skillelinje imellem de partier, der er villige til at påtage sig et ansvar, og dem, der konsekvent ikke er det. Jeg tror, at der er 6 partier, der er inden for denne skillelinje, og at der er 4, der er uden for den, og der kan komme dage, hvor denne skillelinje vil komme til at gå imellem de 6 partier og de 4 partier og ikke sådan, som den vil blive trukket op ved afstemningen her om lidt.

Jeg håber, at dette er en mellemstation, og jeg håber, at der ved afgørende politiske beslutninger fremover netop vil blive tale om, at de, der vil bære ansvaret, vedkender sig det, og de andre, som vi kender, bliver, hvor de er.

Gert Petersen (SF):

Siden den dag i slutningen af 1973, da hr. Erhard Jakobsen, som socialdemokratiet nu igen har bragt til ære og værdighed som en højtaget forligspartner, væltede det daværende arbejderflertal og meldte sig ud af socialdemokratiet, har mange ulykker regnet ned over den danske befolkning, ulykker, der i vid udstrækning har deres udspring her i denne sal. Det er, ligesom om man herinde glemmer, hvad det var, man foretog sig. Det er, ligesom om man ikke kan huske, hver gang man er i færd med at lave nye ulykker, hvor kort tid siden det var, man lavede dem sidst, hvor ofte man har gjort